

Fris gedoucht liep Kirsten 's ochtends de keuken in, maar ze bleef meteen als aan de grond genageld staan toen haar iets tegemoet vloog dat op een kruising tussen een platgetrapte hoed en een geplette taart leek. Een ufo?

‘Machtige Makra! Bukken!’ riep Romy.

Maar Kirsten stond nog met open mond te kijken en voor ze het wist kwam het ding met een *flats!* boven op haar hoofd terecht.

‘Waaaah!’ Van afgrijzen dook ze een beetje in elkaar. ‘Wat is dat in prinsessennaam?’

Romy kwam snel naar haar toe lopen, een bord in de hand. ‘Nou, een... eh, een pannenkoek.’

Met een vies gezicht pakte Kirsten het kleffe ding van haar hoofd en gooide het op het bord. ‘Vliegende pannenkoeken zijn echt niet normaal, hoor.’

‘Ik wilde alleen maar... Het ging per ongeluk,’ stamelde Romy.

Kirsten had allerlei vragen. Bijvoorbeeld waarom Romy zo vroeg op was en hoe de pannenkoek tot leven was gekomen,

maar toen gleed haar blik langs de prinses en zag ze de enorme chaos in de keuken. Niet te geloven...

Het aanrecht was bezaaid met schaaltes, keukenspullen en ingrediënten. Op de vloer liep een spoor van bloem. De tafel stond propvol borden met verkoolde toast en kopjes waarin van alles en nog wat dreef. Hoe was het mogelijk dat ze dat niet meteen had gezien?

O ja, ze was aangevallen door een vliegende pannenkoek!

‘Romy, wat een slagveld!’ zei Kirsten verbijsterd.

‘Ik wilde alleen maar ontbijt maken,’ zei Romy beteuterd.

Op dat moment begon het onaangenaam te ruiken in de keuken.

Kirstens ogen schoten naar het fornuis. ‘Die pan! Er brandt iets aan!’

Romy wilde de pan pakken, maar omdat Kirsten op hetzelfde idee was gekomen, botsten de twee tegen elkaar aan en liet Romy het bord met de pannenkoek vallen. Het porselein brak, Kirsten zei een paar lelijke woorden en plotseling schoten er zilverkleurige vonkjes door de lucht, die haar heel bekend voorkwamen.

‘Nee, niet ook dat nog!’ zei Romy wanhopig. ‘Het is allemaal mijn schuld.’

Snel draaide Kirsten het gas uit en zette de pan op een van de andere pitten. Vervolgens keek ze naar Romy, die nog altijd omgeven was door zilverkleurige vonkjes. Sommige keukenspullen in haar buurt begonnen spontaan te bewegen. O jee, straks werd Romy’s magische gave geactiveerd! Ze had al eens meegemaakt wat er gebeurde als Romy in een draaikolk van emoties terecht kwam. En ze zat er echt niet op te wachten dat

straks het broodrooster of iets anders zou gaan zweven en net als de pannenkoek van daarnet tegen haar hoofd terecht kwam.

Ze pakte Romy bij haar arm. ‘STOP! Ophouden nu.’

Het leek te werken, want opeens doofden de magische vonkjes uit.

Poeh, net op tijd! Kirsten haalde opgelucht adem. Zo veel opwinding ’s ochtends vroeg was ze niet gewend. Zelfs niet sinds Romy bij haar en haar vader woonde.

‘Dit noem jij dus ontbijt maken?’ plaagde Kirsten haar.

‘Ik kon toch niet weten dat het zo moeilijk was?’ Romy trok een boos gezicht. ‘In dat boek stond dat het doodeenvoudig was.’

Verwijtend wees ze naar een kinderboek dat op het aanrecht lag. Kirsten had het jaren geleden cadeau gekregen van haar vader, maar was nooit zo enthousiast geraakt voor bakken en koken als hij. Waar had Romy dat nou weer gevonden?

‘Niet boos zijn, alsjeblieft,’ zei Romy zachtjes.

Onder haar smekende blik kon Kirsten inderdaad niet lang boos zijn. Romy had vast nog nooit in haar leven zelf ontbijt gemaakt.

‘Je hebt je best gedaan, dat is het belangrijkste,’ zei Kirsten opbeurend. ‘En nu gaan we samen ons best doen om alles op te ruimen voordat m’n vader terugkomt van z’n rondje joggen. Dus ga jij maar even een sopje maken, prinsesje van me.’

‘In schoonmaken ben ik vast nog slechter dan in koken,’ zei Romy. ‘Misschien dat je dat beter alleen kunt doen en dat ik dan toekijk om te leren hoe het moet.’

‘Haha,’ deed Kirsten. ‘Leuk geprobeerd.’

Ze pakte de schoonmaakspullen uit het kastje onder de spoel-

bak en drukte Romy een spons in haar hand. Met z'n tweeën was het opruimen en schoonmaken in een mum van tijd gebeurd.

'Ik mis m'n schuimbaden met pepermint-rozenessence echt wel,' zei Romy, terwijl ze naar de schuimlaag op het sopje keek. 'Ik krijg gelijk rimpelige vingers omdat mijn gevoelige huid dit gewone water niet gewend is.'

'Tuurlijk,' zei Kirsten. 'Jullie halen je water zeker uit magische meren en filteren het in de maneschijn nadat glanzende eenhoorns erin hebben gebaad.'

Romy fronste haar voorhoofd en blies het schuim op haar vingers expres Kirstens kant op.

'Ha! Vangen!' Kirsten gooide haar natte spons naar Romy, die hard begon te gillen.

De prinses spetterde op haar beurt schoonmaakwater naar Kirsten. Die pakte de afwasborstel, terwijl Romy bliksemsnel de vaatdoek van het aanrecht griste. De twee joegen elkaar daarmee achterna en renden rondjes om de tafel tot ze niet meer konden van het lachen.

'Zo, jullie zijn vrolijk,' klonk de stem van Kirstens vader. Hij stond bij de keukendeur en trok net zijn trainingsjack uit. 'Zijn jullie aan het schoonmaken?'

Romy en Kirsten keken elkaar aan.

'Yep. Schoonmaken in de morgen verlost je van ellende en zorgen,' zei Kirsten.

'Precies. Dat is wat gewone meisjes doen,' zei Romy ijverig.

Papa liep de keuken in en viste een klontje deeg uit Kirstens haar. 'Zozo. En dit is zeker een of andere moderne haarkuur?' plaagde hij haar.

'Klopt,' antwoordde Kirsten. 'Ik ga straks nog een jammasker aanbrengeen.'

Hij liet zijn blik door de keuken gaan. 'Duidelijk. Heel gewoon allemaal.'

Kirsten pakte Romy's hand. 'Gewoner dan gewoon. We gaan nu onze spullen pakken voor school, want we zijn al laat. Zou jij boterhammen voor ons willen smeren?'

'Tuurlijk,' antwoordde hij met een knipoog. 'Met extra veel liefde.'

Ze knikte. De laatste tijd had ze genoeg 'extra liefde' van haar vader gekregen. Sinds Romy vanwege de afpersingspoging van broer en zus Donker een paar uur zoek was geweest en haar vader bijna M.A.G.I.E. had moeten inschakelen, klitte hij zo ongeveer aan de prinses vast. Voortdurend was hij in haar buurt te vinden en omdat Kirsten in hetzelfde huis woonde, had ook zij daaronder te lijden. En dan was er nog dat gedoe met naar school gaan – hij bracht hen weg met de auto en wilde het liefst meelopen tot op het schoolplein om er zeker van te zijn dat Romy niets geeks uithaalde.

Wat zou er hierna komen? Dat ze vanuit school verslag aan hem moest uitbrengen?

Prinses nadert de wc, over en uit!

Prinses heeft geniest, agent Wolfs, sir!

Nadat ze zich had aangekleed, haar haren had gekamd en haar tanden had gepoetst, ging ze op de rand van het bad zitten wachten tot Romy klaar was, die altijd veel meer tijd nodig had dan zij.

'Kun je je haar vandaag niet een keertje los dragen?' vroeg Kirsten ongeduldig.

‘Echt niet, ik zie eruit als een ragebol,’ antwoordde Romy. Op haar dooie gemak maakte ze twee sierlijke vlechten, die ze vervolgens kritisch in de spiegel bekeek.

‘Als je een beetje opschiet, dan kan ik je onze verrassing nog laten zien,’ zei Kirsten.

‘Een verrassing?’ vroeg Romy nieuwsgierig.

‘Ja. Maar het heeft me wel heel veel moeite gekost om m’n vader over te halen. Ik moest de blaren op m’n tong praten om hem te overtuigen.’

‘O,’ zei Romy sip.

‘Nee, zo bedoelde ik het niet,’ zei Kirsten snel. Ze wist dat Romy werd geplaagd door een slecht geweten omdat papa als een helikopter doorlopend om haar heen cirkelde. ‘Ik hoop dat je het leuk vindt. Dat met m’n vader komt wel weer goed.’

Romy glimlachte. ‘Laat maar komen dan, die verrassing!’

Kirsten kreeg kriebels in haar buik van de voorpret. De verrassing was namelijk niet alleen leuk voor Romy – nou ja, toch wel, maar zichzelf had er ook iets aan als alles goed ging. Iets meer vrijheid en minder toezicht van haar vader. In elk geval buitenshuis.

Zenuwachtig ging ze Romy voor de trap af en via de achterdeur de tuin in.

Papa stond daar al te wachten met de verrassing.

‘Ze kóhóóómt,’ zei Kirsten.

Snel ging ze naast haar vader staan. ‘Tadaaaa!’ riep ze, terwijl ze naar een spiksplinternieuwe fiets wees. Het was een lichtblauw exemplaar met een mandje aan het stuur en een roze zadel met bloemetjesprint. Hopelijk, hopelijk was Romy er blij mee!

De prinses was zichtbaar verbaasd en haar mond viel heel ongemanierd open.

‘Nou, wat vind je?’ vroeg Kirsten gespannen.

Langzaam vulden Romy’s ogen zich met tranen. ‘Het spijt me zo,’ stamelde ze. ‘Ik... ik...’

Toen stormde ze naar binnen.